

[Lawaetz]

købe kullene billigst muligt. Det er, hvad det er, for det er jo et princip; man er ligeglad med pengene, hvis man ellers tror, man kan gennemføre en eller anden sag på det. Men noget så latterligt som det her! Jeg vil gerne spørge hr. Riishøj og alle andre, der tænker på den måde: hvordan har man egentlig nogen sinde tænkt sig at forbedre forholdene i verden, hvis man ikke vil drive sport sammen med folk og man ikke vil tillade, at de kommer herop og ser, hvordan man lever i et demokratisk land? Det kalder jeg hykleri.

Til socialdemokratiet, som slår dette med de stakkels to eller tre studerende op som en stor sag, vil jeg sige: er det ikke også en fantastisk dobbeltmoral, når vi kan læse om, at man med stor fornøjelse plejer omgang med Arafat, lederen af en terrororganisation, som skal gøres til hædersgæst her i Danmark? Hvad er det dog for en moral?

Hvordan kan man stå og prædike om moral i det hele taget, når man ikke tager afstand fra et land som Iran, der efter min opfattelse er et langt større forbryderland – måske ikke lige på det felt, men man henretter hver dag tilfældige, uskyldige mennesker. Er det bedre? Man angriber kun Sydafrika, hvor der ydermere sker nogen fremgang.

Jeg glæder mig én gang til over, at hr. Riishøj siger, at fremskridtspartiet har en anden mening. Den har vi mod til at have. Vi tror ikke på, at man opnår noget som helst ved den slags diskrimination af nogle sunde, unge mennesker, der kommer herop for at lære noget og for at se, hvordan man lever i et frit samfund.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

På baggrund af hr. Kelm-Hansens indlæg vil jeg gerne slå fast, at regeringen betragter det sydafrikanske apartheidregime som et forbryderisk regime, og at vi fuldt og helt støtter den politik, som den tidligere regering førte i overensstemmelse med FN-vedtagelser og i overensstemmelse med det fællesnordiske handlingsprogram.

Det undrer mig, at det skulle være nødvendigt at sige det. Det har været sagt ved adskillige lejligheder, og jeg synes, det er ulykkeligt, hvis denne debat, som er affødt af en række misforståelser, skulle kunne skabe nogen som helst tvivl om den nye regerings

holdning og den nye regerings vilje til at leve op til denne holdning i praksis.

Spørgsmålet er opstået nu på grundlag af disse skoleelevers besøg, og det fremgår allerede af, hvad jeg har sagt tidligere, at denne besøgsudveksling ikke er i strid med det fællesnordiske handlingsprogram. Jeg synes, det har været et lidt trist forløb, den sag har haft, for i første omgang var der tale om, at man i nogle lærerværelser ude i landet sagde: der er tvivl om dette; det kan ikke være rigtigt, at det er os, der skal sidde og føre udenrigspolitik. Så fik de klar besked fra udenrigsministeriets side om, at de såmænd ikke behøvede at være nervøse, for det var ikke i strid med det fællesnordiske handlingsprogram, og så var der lige pludselig nogle, der fik masken af, for så skal jeg love for, de ville til at føre udenrigspolitik. Jeg tænker bare på de skidtspande, jeg selv har fået over hovedet i den anledning.

Men jeg vil gerne slå fast, at det ikke er i strid med det fællesnordiske handlingsprogram, og det er for øvrigt heller ikke i strid med den politik, den tidligere regering førte, for også under den tidligere regering blev der givet visum til skoleelever også i forbindelse med nogle Rotarybesøgsarrangementer, så vi opfører os også på det punkt fuldstændig som den tidligere regering.

Hr. Kelm-Hansen trækker så spørgsmålet om holdningen til sportsligt samkvem ind, og hr. Riishøj stiller mig spørgsmålet, hvordan man tolker det. Der må jeg henvise til teksten fra det fællesnordiske handlingsprogram, som jeg i øvrigt går ud fra man nærmere vil studere under udvalgsarbejdet, hvor man udtrykkelig nævner det, man kalder kategori 4, personer, som ønsker at deltage i sportslige eller andre konkurrencer. De får altså en helt særskilt behandling i det nordiske handlingsprogram, og derfor skal man passe på ikke at blande disse ting sammen.

Jeg synes, det er væsentligt i denne sag at holde fast ved, hvad fru Janne Normann var inde på, nemlig at støtte sondringen. Fru Janne Normann præciserer, at vi ikke vil have kulturelt samarbejde med sydafrikanere med tilknytning til apartheidregimet, og jeg er fuldstændig enig. Spørgsmålet er så, om der er behov for klarere linjer. Det fremgår af, hvad jeg sagde indledningsvis, at det finder regeringen ikke der er behov for, men det er da rimeligt, når nu diskussionen er